

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 277/2023
06.02.2023. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Гордане Џакула, председника већа, Јелене Ивановић, Јелице Бојанић Керкез, Марине Милановић и Весне Станковић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Бранислава Видицки, адвокат из ..., против туженог Клиничког центра Војводине, Нови Сад, чији је пуномоћник Милена Ивошевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 3729/22 од 02.11.2022. године, у седници већа одржаној 06.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3729/22 од 02.11.2022. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3729/22 од 02.11.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2261/2021 од 30.05.2022. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој за период од 01.06.2018. године до 31.05.2021. године исплати износ од 110.407,55 динара на име неисплаћених трошкова за исхрану у току рада са затезном каматом од 03.02.2022. године до исплате, износ од 22.886,01 динара на име законске затезне камате на износ главног дуга на име исхране у току рада за период од дана доспелости сваког појединачног износа до 02.02.2022. године, износ од 84.770,21 динара на име неисплаћене накнаде за регрес за коришћење годишњег одмора, са затезном каматом од 03.02.2022. године до исплате, као и износ од 16.411,17 динара на име законске затезне камате на износ главног дуга на име регреса за коришћење годишњег одмора за период од дана доспелости сваког појединачног износа до 02.02.2022. године. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади парничне трошкове у износу од 54.000,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 3729/22 од 02.11.2022. године, ставом првим изреке, жалба тужиље се делимично усваја и преиначава решење о трошковима парничног поступка садржано у пресуди Основног суда у Новом Саду 2261/21 од 30.05.2022. године, тако што се одбија захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка преко износа од 45.000,00 динара. Ставом другим изреке, у

преосталом делу жалба је одбијена и потврђена првостепена пресуда. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужиље за наканду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне другостепене пресуде тужиља је благовремено изјавила посебну ревизију у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11, 49/13 – УС, 74/13 – УС, 55/14, 87/18, 18/20) – у даљем тексту: ЗПП, прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побиија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија). Ставом 2. истог члана закона прописано је да о дозвољености и основаности из става 1. овог члана, одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Поступајући на основу цитиране законске одредбе Врховни касациони суд није дозволио одлучивање о посебној ревизији тужиље, јер у овој парници није одступљено од судске праксе у којој је расправљено питање права запослених у јавним службама на исплату накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. О овом правном питању Врховни касациони суд је на седници Грађанског одељења одржаној 05.07.2022. године усвојио став према коме запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава (којој категорији запослених припада тужиља), остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог. Како су пресуде нижестепених судова у делу у коме је одлучено о захтеву тужиље за исплату ових накнада донете у складу са усаглашеном судском праксом, прихватање одлучивања о ревизији тужиље као изузетно дозвољеној не би утицало на другачији исход спора.

Следом наведеног, на основу члана 404. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5) ЗПП, Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Према члану 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побиијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба тужиље у овом спору поднета је 11.06.2021. године, а побиијани део правноснажне пресуде очигледно не прелази динарску противвредност износа од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, па ревизија тужиље није дозвољена.

Ревизија туженог није дозвољена ни у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 2) ЗПП, којом је прописано да је ревизија увек дозвољена ако је другостепени суд

преиначио првостепену пресуду и одлучио о захтевима странака, јер се та одредба не примењује у случају када је другостепени суд преиначио само одлуку о трошковима поступка.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Цакула,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић